

เกิดแต่ตม

นำเสนอเมื่อ : 24 พ.ค. 2552

เกิดแต่ตม...เป็นว่ามีมันมีดีมานะเจ้า...

สล่าเมืองเชียงราย ‘ปรีชา ราชวงศ์’ ไม่ได้เปรียบผลงานภาพเขียนชุด ‘เกิดแต่ตม’ ของเขาว่าเป็นเฉกเช่นบัวเวลาที่ 4 ของพระพุทธเจ้า ที่พระองค์เปรียบถึงผู้ที่โง่เขลา เป็นเหมือนบัวที่อยู่ในโคลนตม ยากที่จะสอนให้เขาใจได้ ไม่มีโอกาสไหลเห็นอนา

ทว่าเขาเปรียบถึงสามัญชนธรรมดาที่แม่ไม่อยู่ในตระกูลที่สูงศักดิ์ แต่ก็สามารถสร้างสิ่งดีงามให้เกิดขึ้นในสังคมได้

เรื่องราวของตำรวจชั้นผู้น้อยนายหนึ่ง และลุงชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง ผู้มุ่งมั่นปลูกต้นไม้ มานับกว่าสิบปี ที่เรื่องราวเคยถูกนำเสนอตามสื่อ ต่างๆ เพราะผลจากการกระทำก่อให้เกิดอานิสงส์แก่ชุมชนรอบข้าง เป็นแรงบันดาลใจให้ปรีชาคิดเขียนผลงานชุดนี้ขึ้น

ซึ่งนอกจากเขาจะสื่อสารกับคนดูว่าคนทุกคนสามารถทำความดีได้ เขายังปรารถนาที่จะเห็นคนทุกคนเกิดความเชื่อมั่น และศรัทธาในการทำความดีต่อไปอย่างไม่ลดละ

โดยนิตยสวนตัวแล้ว ปรีชาบอกว่า เขาเป็น คนชอบปลูกต้นไม้ ดอกไม้ และชอบที่จะเรียนรู้จากธรรมชาติ

‘ดอกบัว’ เป็นดอกไม้ที่เขาเห็นว่า เป็นสัญลักษณ์สื่อถึงความเป็นไทยและศาสนาพุทธ เขาจึง

เลือกเขียนดอกไม้ชนิดนี้ เพื่อให้เป็นตัวแทนความคิดของเขาที่จะสื่อสารถึงคนดู

“เคยมีคำกล่าวว่า มนุษย์แม้จะเกิดในสิ่งแวดล้อมที่เลวทราม และชั้นแค่นเพียงไร ก็ยังมีโอกาสที่จะเป็นคนดีได้ หากผู้นั้นมีความเพียรพยายามที่จะทำความดี การเป็นคนดีของเขาจึงเปรียบเหมือนดังดอกบัวที่กำเนิดและเติบโตจาก โคลนตม พยายามที่จะไหลขึ้นเบงบานเหนือหน้า”

ก่อนลงมือเขียนภาพและใช้ความชำนาญชำนาญ งานงานจิตรกรรมไทยที่มีอยู่ เขาเปิดดูภาพถ่าย ดอกบัว จากหนังสือต่างๆ และพาตัวเองไปสังเกตธรรมชาติของดอกบัว ตามบึงบัวและทุ่งนา

“ผมไม่อยากเขียนดอกบัวให้ดูเหมือนจริงมาก ขณะเดียวกันไม่อยากให้มีรูปแบบที่เป็นงาน จิตรกรรมไทยมากนัก อยากให้มันดูร่วมสมัย”

ผลงานศิลปะชุดก่อนหน้าของปรีชา มีชื่อชุดว่า ‘ข้าวกล้าแห่งความหวัง’ งานชุดนั้นเขาเปรียบข้าวกล้าให้เป็นคนดีทุกคนในสังคมที่ล้วนแต่คือ ความหวังของโลก ขณะที่ผลงานชุด ‘เกิดแต่ตม’ คือชนชั้นผู้น้อย คนจนๆ ที่มุ่งมั่นต่อกรทำความดีโดยไม่หวังผลตอบแทน

ในฐานะคนทำงานศิลปะ ปรีชากล่าวว่าสิ่งที่ตนมีความสามารถพอที่จะทำได้อีกคือ การเขียนภาพและพยายามถ่ายทอดเรื่องราวดีๆผ่านผลงานให้คนดูมีกำลังใจและดำเนินชีวิตต่อไปอย่างมีความสุข นอกเหนือไปจากนั้นก็คือ การทำความดี ตามวาระโอกาส ตามความสามารถที่พอจะทำได้

“อย่างเช่นเวลาหน้าหนาว ถ้าเราไม่มีเงินมาก เราก็ชวนหมู่พวกของเรา เอาเสื้อผ้าเก่าๆ ไปให้เด็กๆเขาและชาวบ้านบนดอย แค่นี้เด็กก็ยิ้ม เราก็มีความสุขแล้ว แม่ฉันจะไม่ไขความดีที่ยิ่งใหญ่ ที่จะเปลี่ยนแปลงโลกได้ แต่มันก็ถือเป็นส่วนหนึ่งที่เราพอจะช่วยสังคมได้”

ก่อนหน้านั้นเขาเคยรู้สึกหงุดหงิดใจอยู่เหมือนกันว่า เหตุใดคนทำดีจึงไม่ค่อยได้ดี ไม่ได้รับผลตอบแทนในสิ่งที่ทำ

เวลานี้มุมมองเขาเปลี่ยนแปลงไป แท้จริงแล้ว ผลตอบแทนของการทำดี เกิดขึ้นตั้งแต่ที่คิดจะลงมือทำ เกิดขึ้นที่ใจ...ใจที่รู้สึกได้ถึงความอุนๆ เย็นๆ และเป็นสุข

(จากหนังสือพิมพ์ธรรมลีลา ฉบับที่ 79 มิ.ย. 50

โดยฮักก้า)

ขอบคุณดีมีมาข้อมูลเจ้า